

Arrest

nr. 211 725 van 26 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE BUISSET
Bischoffsheimlaan 36
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 28 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 januari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2018 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die loco advocaat M. DE BUISSET verschijnt voor verzoekster en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 juli 2017 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie als bloedverwant in neergaande lijn van haar Belgische moeder (bijlage 19ter).

Op 9 januari 2018 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 31.07.2017 werd ingediend door:

Naam: S.

Voornaam: A. R.

Nationaliteit: Rwanda (Rep.)

Geboortedatum: [...]1987

Geboorteplaats: R. G.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische Moeder, de genaamde M. A., [...] (RR: [...]) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn worden de volgende documenten voorgelegd:

- Verklaring op eer, met verklaring dat betrokkene geen bezittingen heeft zowel roerende als onroerende bezittingen. Gedaan te Leuven dd. 25.10.2017.*
- Een kopie van een rekenblad vermoedelijk een Excel bestand met vermeldingen met betrekking tot stortingen van A. M. een Melle A. S. gedurende de periode 2014 - 2017.*
- Attesten afgeleverd door Argenta spaarbank NV dd. [...]2016, [...]2017, attest op rekening nummer BE75973088553051. Ter aanvulling van de attest zijn er kopies van een rekenbladen voorgelegd vermoedelijk een Excel bestand met vermeldingen met betrekking tot stortingen van A. M. aan A. S. gedurende de periode 2014 - 2017.*
- Certificat de Scolarité van het schooljaar 2016/2017 aan Madame S. R. gedaan te Parijs dd. 10.10.2016.*
- Kopie studentenkaart op naam van betrokkene.*
- Avis de situation Déclarative à L'impôt sur le revenu 2016 op naam van S. A. R.*
- Attest afgeleverd ethical property investing in social change van de werkgever van de referentiepersoon + loonfiches*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Eenzijds wat haar onvermogen betreft met betrekking tot eigendommen en bestaansmiddelen wordt er enkel een attest uitgaande van de Franse autoriteiten voorgelegd waaruit blijkt dat ze geen belastingen heeft betaald in 2016 en een verklaring op eer dat ze geen eigendommen heeft. Deze documenten kunnen niet worden aanvaard om het onvermogen aan te tonen. Het document vanuit Frankrijk heeft slechts betrekking op het jaar 2016 en zegt niets over voorgaande jaren. De verklaring op eer is een

verklaring waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten en kan niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid worden getoetst.

Bovendien is het onvermogen vanuit het land van herkomst niet aangetoond.

Anderzijds kunnen de geldoverdrachten van de moeder aan betrokkene ook niet worden aanvaard. Deze hebben enkel betrekking op financiële steun toen betrokkene studeerde in Frankrijk. Er worden geen bewijzen aangebracht dat betrokkene ook financieel werd gesteund van in het land van herkomst.

Echter, gezien betrokkene niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, te Rwanda en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

De andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40 ter wordt geweigerd. Het AI dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

In haar eerste middel voert verzoekster onder meer de schending aan van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuursakten, van de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voert eveneens een manifeste appreciatiefout aan.

Ze licht haar eerste middel toe als volgt:

"En ce que, la partie adverse considère que la requérante n'était pas à charge de sa maman et qu'aucun lien de dépendance financière n'a été établi entre la requérante et sa maman.

Alors qu'il ressort clairement des pièces déposées par la requérante qu'elle était dépendante financièrement et matériellement de sa maman

Alors que la requérante était étudiante et ne percevait aucun revenu.

Alors que la partie adverse doit prendre en considération tous les éléments du dossier ainsi que l'impose son devoir d'obligation formelle.

La jurisprudence de la Cour de Justice de l'Union européenne, dans son arrêt YUNYING JIA (arrêt du 9 janvier 2007), a défini la notion 'être à la charge' comme le fait pour le membre de la famille d'un ressortissant communautaire établi dans un autre état membre, de nécessiter du soutien matériel de ce ressortissant, afin de subvenir à ses besoins dans l'état d'origine ou de provenance de ce membre de la famille.

Cette définition est employée par votre Conseil pour l'article 40ter de la loi du 15.12.1980 (jurisprudence constante). Dès lors, la condition d'être à charge doit être comprise à la lumière de la jurisprudence précitée comme impliquant le fait d'avoir été à charge au pays d'origine ou de provenance avant de venir en Belgique.

La requérante était étudiante en France entre 2008-2017. La partie adverse était informée de son statut vu qu'elle a joint à sa demande de regroupement familial différents diplômes et contrats de location. Elle l'a également expliqué dans sa demande de regroupement familial. Il semble évident qu'en tant qu'étudiante la requérante avait comme occupation principale l'étude. Elle n'a effectué aucun travail comme il ressort des fiches d'impôts qu'elle a déposées. Elle était totalement dépendante de l'aide de sa mère.

D'autre part, la requérante a joint à sa demande de nombreux éléments démontrant qu'elle était à charge de sa mère. Elle a notamment déposé la preuve que sa maman lui a versé environ 7770 EUR pour l'année 2015 et environ 7000 EUR pour l'année 2016 (pièces 4 et 5). Ses versements concernaient le loyer, le paiement de l'inscription à l'université, l'argent de poche pour le mois, paiement des abonnements ...

Il ressort clairement que la partie requérante a déposé toute une série des documents desquels il ne peut être nié qu'elle était à charge de sa maman.

Tous ces documents n'ont pas été pris en considération et la partie adverse n'explique pas en quoi il ne ressort pas de ces documents que la requérante n'était pas à charge de sa maman.

Or, la dépendance financière peut être démontrée par toute voie de droit et la requérante a fourni de nombreux éléments permettant d'arriver à la conclusion qu'elle a bénéficié d'une aide ayant un caractère durable et ne se limite pas à une aide ponctuelle.

La requérante a quitté le Rwanda alors qu'elle était à peine âgée de plus de 20 ans. Elle a poursuivi sa scolarité ces dix dernières années en France. Afin de démontrer qu'elle n'avait aucun patrimoine au Rwanda, la requérante a remis une déclaration sur l'honneur.

La partie adverse ne se base sur aucun élément sérieux pour remettre cette attestation en question. Il ne s'agit que de suppositions qui sont non fondées. Comme rappelé ci-devant, la dépendance financière peut être démontrée par toute voie de droit.

Dans un arrêt du 31 janvier 2013 n°96 298, votre Conseil a déclaré ce qui suit :

En l'occurrence, le Conseil constate, à l'examen du dossier administratif, qu'à l'appui de sa demande, le requérant a produit, notamment, divers documents visés dans la décision attaquée, au vu desquels la partie défenderesse a notamment indiqué que « les attestations produites (précisant que l'intéressé n'est connu en Macédoine comme travailleur, ni bénéficiaire de revenus, ni assujetti aux contributions, ni bénéficiaire de prestations sociales) n'établissent pas suffisamment que l'intéressé ne dispose [...] pas de ressources suffisantes : rien n'exclu[t] d'une part une prise en charge locale par un tiers ni d'autre part que l'intéressé peut se prévaloir de biens mobiliers ou immobiliers ». Il observe qu'alors que lesdits documents tendent à démontrer la dépendance financière du requérant à l'égard du retrouvant, le dossier administratif ne révèle quant à lui aucun élément permettant à la partie défenderesse de penser que le requérant bénéficierait d'autres ressources ou serait à la charge d'une autre personne au pays d'origine, en sorte que l'exigence supplémentaire d'une preuve négative apparaît en l'espèce déraisonnable au regard du prescrit de l'article 40ter, lu à la lumière de la jurisprudence de la Cour de Justice de l'Union européenne. Partant, la partie défenderesse n'a pas adéquatement motivé sa décision.

Cette jurisprudence s'applique au cas d'espèce étant donné que la requérante a fourni de nombreux éléments démontrant qu'elle était à charge de sa mère. Aucun élément dans le dossier ne vient contredire les éléments qu'elle a déposés.

En déclarant que la requérante n'est pas à charge de sa mère, la partie adverse commet une erreur étant donné que la requérante était étudiante et que ce statut implique nécessairement une dépendance financière envers ses parents.

Le refus de séjour de la requérante repose sur de pures suppositions qui ne sont en rien étayées par les pièces du dossier. La partie adverse tire des conclusions qui sont de pures hypothèses et ne répondent pas à l'exigence d'une motivation adéquate au sens de l'article 62 de la loi du 15.12.1980.

La motivation de la décision attaquée est contredite par les pièces produites au dossier administratif qui établissent d'une manière formelle le lien de dépendance de la requérante à l'égard de sa mère qui lui a envoyé de l'argent. Ce lien de dépendance est également établi par le fait la requérante est étudiante et par le fait que la requérante ne disposait en France d'aucune autre source de revenus.

La décision attaquée doit être annulée."

Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: "Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur." Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

In casu heeft de gemachtigde duidelijk de rechtsgrond aangetoond op grond waarvan de beslissing is genomen, m.n. de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3° en 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Daarnaast heeft de gemachtigde ook feitelijk de bestreden beslissing onderbouwd. Hij heeft de stukken opgesomd die door verzoekster werden voorgelegd ter staving van het feit dat ze ten laste is van de referentiepersoon, haar Belgische moeder. Vervolgens komt de gemachtigde na bespreking van de stukken tot de conclusie dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat verzoekster reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekster en haar Belgische moeder.

Verzoekster bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt in geen geval aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In tegenstelling tot wat verweerder betoogt in de nota, betekent het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, niet dat verzoekster geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent verzoekster dus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden verblijfsweigerings niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2.

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;"

Op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een burger van de Unie:

"(...) de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Artikel 52, § 2, aanhef en 6°b van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”

Aangezien verzoekster ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt.

Verzoekster voert aan dat uit de door haar voorgelegde stukken duidelijk blijkt dat zij zowel financieel als materieel afhankelijk is van haar moeder, ze was immers studente en heeft geen enkel inkomen. De gemachtigde moet met alle elementen van het dossier rekening houden. Verzoekster verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie waarin de notie van het ten laste zijn wordt gedefinieerd als de feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid. Verzoekster wijst erop dat de Raad deze interpretatie ook toepast voor beslissingen op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Ze erkent dus te moeten aantonen dat zij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of oorsprong voor de komst naar België. Verzoekster vervolgt dat zij studente was in Frankrijk tussen 2008-2017. De gemachtigde was hiervan op de hoogte nu zij bij haar aanvraag verscheidene diploma's en huurcontracten had gevoegd. Het lijkt verzoekster evident dat zij als studente als hoofdbezigheid studeren had. Ze heeft niet gewerkt, hetgeen ze heeft aangetoond met belastingfiches. Ze stelt volledig afhankelijk geweest te zijn van haar moeder. Verzoekster voegde het bewijs dat haar moeder ongeveer 7770 euro stortte in 2015 en ongeveer 7000 euro in het jaar 2016. De betalingen hadden betrekking op de huur, de inschrijving aan de universiteit, zakgeld, betaling van abonnementen, ... Verzoekster vervolgt dat haar afhankelijkheid met elk bewijsmiddel kan worden aangetoond en dat zij een duurzame steun verkreeg en geen punctuele. Wat betreft het bewijs van haar onvermogen verwijst verzoekster naar rechtspraak van de Raad waarin is gesteld, aangaande het argument dat niet is aangetoond dat de betrokkene niet in het bezit is van mobiele of immobiele goederen, dat de voorgelegde stukken de financiële afhankelijkheid trachten aan te tonen en er in het administratief dossier geen enkel element is dat de gemachtigde kan toestaan dat de betrokkene van andere bronnen kan genieten. Dit negatief bewijs acht de Raad onredelijk in het licht van artikel 40ter. Verzoekster is van oordeel dat dezelfde redenering in haar dossier kan gemaakt worden. Verzoekster herhaalt dat ze studente was en dat dit statuut op zich reeds een financiële afhankelijkheid ten aanzien van de ouders inhoudt. Verder stelt verzoekster dat de gemachtigde zich steunt op pure veronderstellingen, die niet worden gesteund door het dossier. Ze acht bijgevolg de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Vooreerst stelt de Raad vast dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk vermeldt dat de derdelander reeds ten laste diende te zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine. Echter de Raad van State heeft reeds bevestigd dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een statische Belg, ook al betreft dit een zuiver interne situatie waarop het Unierecht niet van toepassing is, geen voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat aangetoond wordt dat de familielid-derdelander reeds in diens “land van herkomst” afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649). Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is op zich voldoende duidelijk in die zin dat uitdrukkelijk sprake is van familieleden “die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen” en het begeleiden van of zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen. De Raad van State onderschrijft daarbij dat een verzoeker geen verblijfsrecht kan ontlenen aan een situatie van onvermogen die hij voor zichzelf in België creëerde, door bv. het niet opvolgen van verschillende bevelen en het telkens opstarten van nieuwe procedures om het verblijf te bekomen. De Raad van State stelde verder nog dat de verwijzing naar bepaalde rechtspraak van het Hof van Justitie de juistheid van de interpretatie van de voornoemde artikelen niet aantast.

Aangezien de wettelijke voorwaarde van het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° onlosmakelijk wordt verbonden aan het ‘vergezellen van’ of het ‘zich bijvoegen bij’ deze Belg, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40ter iuncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische (groot)ouder te vervoegen of wanneer deze

zich samen met de Belgische (groot)ouder naar België begeeft om zich hier te vestigen. Verzoekster betwist niet dat de gemachtigde kan vereisen dat aangetoond wordt dat de afhankelijkheidsband bestond in het “herkomstland”, nl. voorafgaand aan de komst naar België. Ze is evenwel van mening dat moet rekening gehouden worden met de afhankelijkheidssituatie gedurende haar jarenlang verblijf als studente in Frankrijk voorafgaand aan haar komst naar België.

Ten overvloede blijkt dat deze zienswijze wordt ondersteund door de parlementaire voorbereiding. Immers wordt in de memorie van toelichting verwezen naar artikel 2, tweede alinea, c van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later omgezet in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, MvT, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, 41). Bijgevolg kan ook worden verwezen naar de interpretatie van het begrip ‘ten laste’ door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de arrest Jia en Reyes (HvJ C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, 9 januari 2007, § 43, bevestigd in HvJ C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, 16 januari 2014), arresten waarnaar zowel verzoekster als verweerder verwijzen, alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder ‘te hunnen laste’ zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg mede worden begrepen in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het ‘ten laste zijn’ inhoudt dat verzoekster ten laste was van de referentiepersoon in “het land van herkomst” vooraleer zij naar België kwam. Deze interpretatie sluit uit dat België als gastland tegelijk ook als herkomstland kan worden beschouwd. Tegelijk blijkt uit het arrest Reyes, waarnaar verweerder in de nota verwijst, meer bepaald uit punt 24 dat het feit dat een burger van de Unie over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van de bloedverwant ten opzichte van de referentiepersoon.

Echter, zelfs al moet aangenomen worden dat uit “het begeleiden of zich voegen bij de Belg” blijkt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen en de gemachtigde op wettige wijze een afhankelijkheidstoestand in het land van herkomst mag vereisen, blijkt uit niets dat het “land van herkomst” in elke situatie gelijk moet worden gesteld aan het “land van nationaliteit”.

In casu is niet betwist dat verzoekster weliswaar de Rwandese nationaliteit heeft, maar reeds vele jaren studeerde in Frankrijk. Het is niet betwist dat verzoekster legaal in Frankrijk verbleef alwaar zij zeer regelmatig stortingen van haar Belgische moeder ontving, waarvan zeer gedetailleerde overzichten worden voorgelegd waarop die stortingen betrekking hadden, die werden gevalideerd door de bank. In casu blijkt geen situatie van het creëren van een situatie van onvermogen, noch van langdurig illegaal verblijf voorafgaand aan de aanvraag.

Ten overvloede blijkt dat het Hof van Justitie in de zaak Rahman, waarnaar verweerder in de nota ook verwijst, meer bepaald in punt 31 met uitdrukkelijke verwijzing naar de punten 91, 92 en 98 van de conclusies van de advocaat – generaal stelt dat *“het bedoelde “land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart “ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.”* In het uitdrukkelijk door het Hof van Justitie aangehaalde en onderschreven punt 91 van de conclusies van advocaat-generaal Bot stelde deze uitdrukkelijk dat met het “land van herkomst” zowel lidstaten als derde landen worden bedoeld.

Verzoekster voert niet aan dat België moet beschouwd worden als herkomstland, zij wijst er evenwel op dat zij zeer lang in Frankrijk heeft verbleven voor haar komst naar België en daar legaal als studente verbleef maar volledig werd onderhouden door haar moeder.

Teneinde die afhankelijkheid aan te tonen legde verzoekster onder meer de volgende stukken voor:

- - Een kopie van een rekenblad vermoedelijk een Excel bestand met vermeldingen met betrekking tot stortingen van A. M. een Melle A. S. gedurende de periode 2014 - 2017.
- - Attesten afgeleverd door Argenta spaarbank NV dd. [...]2016, [...]2017, attest op rekening nummer BE75973088553051. Ter aanvulling van de attest zijn er kopies van een rekenbladen voorgelegd vermoedelijk een Excel bestand met vermeldingen met betrekking tot stortingen van A. M. aan A. S. gedurende de periode 2014 - 2017.
- - Certificat de Sclarité van het schooljaar 2016/2017 aan Madame S. R. gedaan te Parijs dd. 10.10.2016.
- - Kopie studentenkaart op naam van betrokkene.
- - Avis de situation Déclarative à L'impôt sur le revenu 2016 op naam van S. A. R.

Uit deze stukken blijkt niet enkel dat de gemachtigde op de hoogte was van de hoedanigheid van student van verzoekster in Frankrijk, maar eveneens van de regelmatige stortingen door de referentiepersoon aan verzoekster, en dit gedurende minstens de periode 2014-2017. De gemachtigde betwist niet dat deze stortingen zeer regelmatig zijn en betrekking hebben op de huur, de inschrijving aan de universiteit, zakgeld, betaling van abonnementen, etc. zoals verzoekster aanvoert. Zoals verzoekster eveneens aanvoert, staven de stukken van het dossier dat de Argenta spaarbank attesteert dat de referentiepersoon in het jaar 2015 aan verzoekster 7770 euro stortte, zoals vermeld op een gevoegde bijlage die wederom betrekking hebben op transportkosten, huur, inschrijving aan de Sorbonne, maandelijkse uitgaven, ...Er ligt bijkomend het stuk voor van Argenta spaarbank waarin ook voor het jaar 2016 wordt geattesteerd dat de referentiepersoon op de rekening van de "Résidence Crous De Paris" en op het rekeningnummer van haar dochter, verzoekster, een totaal van 7011 euro werd gestort. Opnieuw is een bijlage gevoegd waarin staat dat de stortingen betrekking hebben op de huur van een studio, inschrijvingsgeld en maandelijkse uitgaven. De enige reden waarom de gemachtigde de regelmatige geldoverdrachten gedurende jaren van de moeder aan betrokkene niet aanvaardt, ligt in het feit dat deze steun betrekking heeft op de periode toen verzoekster studeerde in Frankrijk en er geen bewijzen worden aangebracht dat verzoekster ook financieel werd gesteund in "het land van herkomst". De Raad herhaalt dat zoals supra gesteld, de gemachtigde uit "het begeleiden of zich voegen bij de Belg" waaruit blijkt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, op wettige wijze een afhankelijkheidstoestand in het "land van herkomst" kan vereisen. Nergens blijkt uit de Belgische regelgeving evenwel dat het "land van herkomst" in elke situatie gelijk moet worden gesteld aan het "land van nationaliteit". Ten overvloede blijkt dit ook niet uit het unierecht.

In de nota met opmerkingen onderschrijft verweerder dat de gemachtigde de stukken die betrekking hebben op de financiële steun toen verzoekster gedurende vele jaren studeerde in Frankrijk voorafgaand aan haar komst naar België, niet kunnen worden aanvaard omdat hieruit geen bewijs kan blijken van steun in het "land van herkomst". Hieruit blijkt dat ook verweerder in casu, ondanks het jarenlange onbetwiste verblijf van verzoekster als studente in Frankrijk, toch het land van herkomst gelijkstelt aan het land van de nationaliteit. Hiervoor bestaat geen grondslag in de nationale regelgeving.

Verzoekster kan gevolgd worden dat de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende werd gemotiveerd.

Bijkomend blijkt dat de gemachtigde ook de voorgelegde bewijzen van onvermogen niet heeft aangenomen. De Raad volgt de gemachtigde dat er door verzoekster niet redelijkerwijs betwist kan worden dat een verklaring op eer een gesolliciteerd karakter heeft waarvan de feitelijke en waarachtigheid niet kunnen worden getoetst. Echter daarnaast heeft verzoekster wel een attest van de Franse autoriteiten voorgelegd waaruit blijkt dat ze geen belastingen heeft betaald in 2016. De Raad stelt vast dat de gemachtigde dit maal wel dit Frans stuk in overweging wil nemen, waar hij het principieel uitsloot bij de beoordeling van de stortingen door de referentiepersoon. De gemachtigde meent evenwel dat het niet volstaat omdat het betrekking heeft op het jaar 2016 en niets zegt over de voorgaande jaren. Tot slot stelt de gemachtigde dat het onvermogen uit het "land van herkomst" niet is aangetoond.

De Raad is van oordeel dat verzoekster reeds de inspanning heeft geleverd aan te tonen dat zij in Frankrijk geen belastingen op inkomsten diende te betalen in 2016. Bijkomend moet aangenomen worden dat de kern van het begrip "ten laste" zijn in hoofddorde een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, hetzij financieel hetzij materieel. Het betreft immers een beoordeling van een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid wordt gesteund door de burger van de Unie of door diens echtgenoot teneinde in de basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van

onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont.

Ten overvloede blijkt, zoals supra reeds aangehaald uit de rechtspraak waar verweerder zelf naar verwijst in de nota, dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak dan ook als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Er wordt in casu niet betwist dat verzoekster reeds geruime tijd haar land van nationaliteit had verlaten teneinde in Frankrijk te gaan studeren en dat ze tijdens die jarenlange studies regelmatige financiële steun ontving van haar moeder ten belope van ongeveer 7000 euro per jaar. Zoals verzoekster stelt, werden talrijke stukken voorgelegd om de afhankelijkheidssituatie van haar moeder aan te tonen en bevat het dossier geen aanwijzingen dat verzoekster zou genieten van andere bronnen of eigendommen. Tegelijk blijkt evenmin dat de gemachtigde aan verzoekster liet blijken dat een Frans bewijs van onvermogen niet zou volstaan en eveneens bijkomende bewijzen van voorgaande jaren en bewijzen vanuit het land van herkomst, dat hij gelijkstelt met het land van nationaliteit Rwanda, zouden moeten worden voorgelegd. Dit terwijl niet wordt betwist dat verzoekster dat land al geruime tijd heeft verlaten. Verzoekster kon dit zelf niet afleiden uit de toepasselijke regelgeving. Ook het Vreemdelingenbesluit stelt op algemene wijze dat het familielid de documenten moet voorleggen waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult. Zoals verweerder in de nota aanvoert, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden van het "ten laste zijn" vrij en geniet de gemachtigde dienaangaande een ruime appreciatiebevoegdheid. Dit ontslaat de gemachtigde er evenwel niet van deze bevoegdheid op redelijke wijze in te vullen en hierover op afdoende wijze te motiveren.

Geheel ten overvloede stipt de Raad aan dat verzoekster in casu in haar aanvraag heeft geduid dat zij de dochter is van de heer N.M. die uit Rwanda naar België is gevlucht omwille van politieke bedreiging en ondertussen ook de Belgische nationaliteit heeft. Verzoekster stelt in het verzoekschrift opnieuw dat haar vader in 2006 Rwanda is ontvlucht en in 2009 werd erkend als vluchteling. Het blijkt niet of de gemachtigde is nagegaan of verzoekster de dochter is van een erkend vluchteling en of dit een eventuele moeilijkheid voor het verkrijgen van stukken uit Rwanda zou kunnen inhouden. In casu volgt de Raad dan ook het verweer in de nota niet waar verweerder stelt dat de gemachtigde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekster daadwerkelijk kenmerken, heeft gehandeld.

De motieven aangaande het bewijs van onvermogen kunnen op zich de bestreden beslissing niet schragen, nu de Raad niet kan nagaan tot welke beslissing de gemachtigde zou gekomen zijn, indien hij in casu had rekening gehouden met de talrijke stukken die verzoekster heeft voorgelegd aangaande de financiële steun van de referentiepersoon tijdens haar jarenlange studies in Frankrijk. Gelet op het geheel der stukken waar niet afdoende is over gemotiveerd, kunnen de motieven over het onvermogen in dit uitzonderlijke geval niet als draagkrachtig genoeg worden beschouwd om de bestreden beslissing te schragen.

De motivering is onevenredig aan het gewicht van de genomen beslissing. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen wordt aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van 29 januari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES